

KÉT HÉT EGY MESE 2017-18

1-4. osztály

Szeretettel üdvözlünk mindenkit újra, vagy éppen először a
Békés Városi Püski Sándor Könyvtár gyermekkönyvtárának
alsó tagozatos diákoknak meghirdetett játékán!

A játék 6 fordulóból áll majd, és minden alkalommal egy mesét és a hozzá kapcsolódó kérdéseket kapjátok meg a feladatlapokon. A feltett kérdésekre igyekezzetek szépen, magyarosan, egész mondatokkal válaszolni, hiszen így tudjuk csak megfelelően értékelni azokat. A megoldásra minimum két hetet kaptok majd, (mivel akkor adjuk a következő feladatlapot) de az **elmaradt fordulókat BÁRMIKOR pótolhatjátok a játék végéig** (kb. 2018. január vége). Mivel ez **egy verseny**, a végén a kapott pontok alapján minden versenyzőt megjutalmazunk majd, aki legalább **4 feladatlapot kitöltött** és leadott a gyermekkönyvtárba...

Sok szép mesét, jó olvasást és megoldást kívánunk!
Jolcsi néni és Éva néni
gyermekkönyvtárosok

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

2017. október 9.

név:..... iskola: ..... osztály: .....

KÉT HÉT EGY MESE, 2017-18

1-4. osztály

1.forduló

Simon Réka Zsuzsanna: Ahány király, annyi mese

A könyvgyűjtő király

Budapest: Manó Könyvek, 2013

1) Milyen volt szemüveges király szemüvege?

.....

.....

2) Mit csinált a király, amikor semmi királyi teendője sem akadt?

.....

.....

3) Írd le, hová került az a sok-sok könyv, amit a király hozatott!

.....

.....

.....

4) Miért kellett a királynak könyvestül elhagynia a palotát?

.....

.....

.....

5) Mi történt, amikor a király lova már belefáradt a cipelésbe?

.....

.....

6) Ki volt Ólafűteb Alábrob?

.....

7) Miféle sietséges rettenet érte a király felség fejét?

.....

.....

.....

8) Hogy nézett ki Borbála kunyhója belülről?

.....

.....

.....

.....

.....

9) Mi volt a teljes neve a kettejük által megalapított könyvtárnak?

.....

10) Kik járhatnak – a mai napig is- ebbe a könyvtárba?

.....

.....

.....

Következő (2.) feladatlap: 2017. október 24-én, kedden
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Simon Réka Zsuzsanna: *Áháng király, annyi mese*
Budapest: Manó Könyvek, 2013

Gyöngyösi Adrienn rajzaival

A könyvgyűjtő király

Volt egyszer egy szemüveges király. Nincs abban semmi különös, ha valakinek szemüvege van, hát, ennek a királynak is volt. Nagy keretes, kék színű, jól passzolt a zafírköves királyi koronájához, nem beszélve a kobltkék országalmájáról.

Ez a szemüveges király nem akármilyen király volt ám! Amikor semmi királyi teendője sem akadt, hóna alá csapott egy-két könyvet, kiült a palota kertjének legeldugottabb zugába és egész nap csak olvasott. Olvasott reggel, olvasott délben, még ebéd közben is könyvet tartott az egyik kezében. (Lát-szólag ő nem tudta, hogy evés közben nem illik olvasni.) A mi szemüveges királyunk megszállott könyvgyűjtő hírében állt. Tornyosultak is a könyvek a polcokon, a trónja alatt, a trónja mögött, az asztal mellett, az asztalon, az ágya mellett, az ágya alatt.

– Mit olvassak, mit olvassak? – kérdezgette szüntelenül reggel, délben, este.

– Kedves király uram, már minden könyvet elolvasott, ami a palotában van – jegyezte meg halkán az udvari könyvtáros.

– Akkor hozassunk még több könyvet – javasolta kedvesen a szemüveges király.

Hozták is a könyveket, háton és ölben, szekéren és kocsin. A király meg csak olvasott és olvasott, a könyvkupacok meg csak nőttön-nőttek. Először a királyi könyvtár telt meg könyvekkel, aztán a királyi hálószoba, a királyi nap-pali, de még a hosszú folyosók is. Ha az ajtónállók ki akarták tárni valamelyik királyi szoba ajtaját, előbb odébb kellett tologatniuk a könyvkupacokat.

Ha a főszakács el akart jutni a királyi kamrától a királyi főkonyháig, hatszor, hétszer, de legtöbbször pontosan nyolcszor esett orra. A királyi kertész pedig épp kilencszer törte darabokra a legszebb cserepes begóniákat, mert ahányszor virágokkal felpakoltan belépett a palotába, elhasalt. Repültek is a virágcserepek mindenhová. Piff, paff, ripitya.

Szegény királyné mindezt tűrte, tűrte, nyelt nyekkenőseket mindennap, egészen addig, amíg azt nem érezte, kipukkad a méregtől. Aztán egyszer csak akkorát kiáltott, hogy beleremegett minden kis és nagy könyvkupac:

– Eléééééééé! Az orrom hegyéig sem látok már! Ha balra lépek, hasra esem, ha jobbra fordulok, beverem a térdkalácsom. Ha előre indulnék, araszolnom kell. Egy lábon ugrálok, mint egy vásári mutatványos. Minden cipellőm orra lerúgva, szoknyáim széle kirojtozódva, hajkoronám hol ide csúszik, hol oda. Tüsszögünk, prüszkölünk a sok portól. Tűrtem, ameddig lehetett, de ez már kibíráhatatlan! Ki innen ezzel a sok könyvkupaccal! Vidd el őket mind, ahova csak akarod!

– Jól van, hát akkor mindet összepakolom és elmegyek – mondta a király elszontyolodva, de mozdulni nem mozdult. Arra várt, hátha a királyné meggondolja magát, és mégsem kell könyvestül elhagynia a palotát.

– Pakold csak, és vidd! – süvítette a királyné, és hátat fordítva a királynak elviharzott.

Mit volt mit tenni, a felséges úr magához hívatta a hat legerősebb könyvhordárt, és hangtalanul munkához is láttak. Hozták a kicsi, nagy zsákokat. Gyűltek a kihordanivalók. Amikor minden darab könyv zsákba került, a király így szólt:

– Elindulok, hogy helyet keressek a könyveknek. Nem viszek most magammal csak egy kisebb zsáknyit, de estig visszajövök a többiért.

Az udvaron már várta őt felnyergelt hűséges paripája, a király felpattant a hátára és vissza se nézve kivágott az udvarból. A királyné a királyi hálószoba

ablakából leskelődött. Alig akarta elhinni, hogy a király mégiscsak elhagyta a palotát. Egyik szeme pityorodott, másik szeme meg huncutul örvendezett.

A király meg közben lassan távolodott. Zötykölődött fekete lován, ölében a zsák könyvvel, be a birodalma közepébe. Valójában azt sem tudta, merre indult. Baktattak dombon, poroszkáltak országúton, kószáltak pipacsmezőkön, andalogtak réteken. Amikor már a paripa belefáradt a cipelésbe, megálltak egy púpos hátú dombtetőn. A király leugrott a lováról, s fél kézzel akkorát lendített a könyves zsákon, hogy az iszkiri, bummszkiri, buk fencezett is lefele a mélybe. A királynak sem kellett több, hóna alá csapta koronáját, és szökölt a zsák után, hogy utolérje szeretett könyveit. A zsák meg csak gurult, mintha parancsra tette volna, de nem fogott ki királyunkon, de nem ám! Akkorát ugrott őfelsége, mint egy csíkos fűgér, s hopp, egyenesen a zsákon landolt.

– Megvagy! – mondta elégedetten a kimerült király.

A felséges úrnak fogalma sem volt arról, hogy hol kötött ki. Körbenézett. Tarka, szunnyadó mezei virágokat látott maga mellett, és egy rohanó patakot.

Lassan a lova is utolérte, vigyorogva rápillantott gazdájára, majd mintha semmi sem történt volna, legelészni kezdett.

– No, tessék, ne vess csak, paripa! Igazad is van, mert itt lopja a napot egy világvándor! Kétbalkezeskedik, könyveket hajkurászik, aztán hasra vágódik, elterül, akár a palacsintatészta. Még hogy világvándor! Mit világvándor? Egy földönfutó! Egy kirekesztett, elűzött, könyveitől megfosztott bugyuta király! Hát kellett nekem könyvgyűjtemény?! Most meg ki igazgatja a kiskertet, nagykertet, palotát, birodalmat? Hát, nem én, az biztos!

– Mi ez a szívfacsaró sopánkodás? – kérdezte valaki egy dús mogyoróbo-
kor mögül.

– Állj elő, mutasd magad, mert levagdallak! – kiáltotta kicsit félszegen a király, mert közben eszébe jutott, hogy nincs is nála kard.

– És mivel vagdalsz le? – kérdezte a hang.

– Azt csak bíz rád! Ne kényszeríts, azonnal bújj elő! – zengte a király.

No, nem is kellett sokat várni, a bokor mögül előtipegett egy bibircsókós halántékú, meggörnyedt anyóka. Kezében egy öl zsályával, fején margarétakoszorúval.

– Jéé, egy boszorka! – mosolyogta el magát a király. – Hát ti a valóságban is léteztek?

– Dehogynem, csak a mesében! – vicceskedett az anyóka.

– Aha – nyugtázta a király, de nem igazán értette, most mi is az igazság.

– És te, néne, ki vagy?

– Ólafüteb Alábrob a becsületes nevem.

– Hogy micsoda? Ez nem is név. Ilyen név nincs is – csapta össze a tenyerét a király.

– Dehogynem. Csak fordítva mondom, mert úgy hatásosabb.

– Ja, úgy. És hogy hívnak, ha nem mondd fordítva?

– Betűfaló Borbála – válaszolta az anyóka és lassan leereszkedett egy kőre.

– Na, ez már mindjárt más. Meg kell mondanom, igen szép neved van. Olyan tündéres, nem is boszorkányos.

– Igazán kedves tőled, hogy így gondolod. Látom, van koronád. Zafírköves? Jól passzol a szemüvedhez. Gondolom, a tied – mutatott a király fejére az anyóka.

– Khm, igen, sajátom. Zafírköves. Majd halkán hozzátette: – Gondolhattam volna rá, hogy a koronát levegyem, de hát a nagy sietséges rettenetben kisebb gondom is nagyobb volt annál, mint hogy az öltözkésemre figyeljek!

– Sietséges rettenet – hunyorgott az anyóka –, az meg mi a szósz?

– Hát, olyan borzadalom, ami égeti a talpad, és nincs menekvés, belehajt a nagyvilágba.

– És miféle sietséges rettenet érte királyi fejedet? – kérdezte csodálkozó ábrázattal a boszorkafejű.

– Látod azt a zsákot ott a lovam mellett? – mutatott a ló felé a felséges úr.

– Látom – bólintott a néne.

– Könyvekkel van tele. Nyakig vagyok a gondban a könyvek miatt. A királyné hallani sem akar róluk. Csak úgy fortog a dühtől. El kell tüntetnem minden egyes példányt a palotából. Mindet. Azért indultam útnak, hogy helyet keressek valahol a gyűjteményemnek.

– Hát, akkor épp jó helyen jársz – mondta a néne.

– Ne viccelj velem, Ólafüteb Alábrob, avagy Betűfaló Borbála – húzta össze szemöldökét a felséges úr.

– Nem szoktam. Gyere velem – intett az anyóka, és megindult az erdő irányába.

A király kikötötte a lovát, hátára vette a zsák könyvet és szó nélkül követni kezdte a bibircsókós nénét.

Nem kellett sok, és meg is érkeztek egy pipacsokkal borított tisztásra. Közepén egy kunyhó állt, körbekerített kis kerttel.

– Megérkeztünk! – fordult a király felé a néne, és kinyitotta a kiskaput –, itt lakom. Kerülj beljebb!

A király tétovázott: be is akart menni, meg nem is. Letette a zsákot, és óvatosan kitárta az apró deszkaajtót. Belépett, majd száját tárva ezt mondta:

– Azt a könyvbogarát neki! Hát ez meg miféle hely? Kívülről kunyhó, belülről meg, meg...? Te valóban boszorka vagy, néne!

A király nem győzött álmélkodni. A kunyhó kívülről roskadozó, behorpadt falú, apró ablakos, kicsi épületnek látszott, bent pedig tágas volt, és megszámlálhatatlan szobájú, hosszú, cikcakkos folyosókkal keresztezett. A falak mentén bükkfaágakból polcok álltak, rajtuk könyvek sorakoztak, katonás sorrendben. A polcok mellett mohapárnákkal kibélelt hintaszékek voltak, a mennyezeten pedig gömb alakú lámpák.

A király a polcokhoz lépett.

– Te boszorka, honnan a csudából szerezted ennyi izgalmas könyvet magadnak?

– Cserebere, varázslat, királyom! – felelte a néne.

A felséges úr kezdeti csodálkozása határtalan örömmé változott. Hangoosan olvasgatta a polcokon elhelyezett feliratokat:

– Jó szíveknek való könyvek, harcos lelkeknek ajánlott, szerelemre fakasztó olvasmányok, beszédkézséget javító, bátorságot növelő, kedvességet csíráztató, irigységet tompító, csalódást csillapító, jó cselekedetet elősegítő, türelmet kicsikaró, szeretetet ápolgató, ismereteket elültető könyvek. Hm, te néne, ez a gyűjtemény még az én gyűjteményemet is lepipálja!

Odalépett a szeretetet ápolgató könyvekhez. Kihúzta a legnagyobbat. Megsimogatta a könyv érdes fedelét, belelapozott, és mélyen beleszippanzott a lapokba.

– Felséged láthatja, van itt hely bőven még könyveknek. Jól meglesznek itt király uram kötetei is! – mondta a néne.

– Kedves tőled, Borbála, és el is fogadom az ajánlatod, de lenne egy másik ajánlatom cserébe: mi lenne, ha ketten megalapítanánk a Patakparti Ólafűteb Alábrob Birodalmi Nagykönyvtárat?

– Birodalmi Nagykönyvtárat? És az én fordított nevem viselné? – mosolyodott el a néne.

– Igen, és mindenki akkor jöhetne olvasni, amikor kedve tartja. Te vezethetné a könyvtárat. S mivel erőd teljében vagy még, bizonyára megbirkózol a feladattal.

– Itt a kezem, nem disznóláb, felséges uram! Legalább lesz, akivel cseve-részhetek. Kicsit sokat éltem itt egyedül. Csapjunk bele, én amondó vagyok! – lépett a királyhoz a néne.

– Csapjunk bele – szólt a király, és kezét nyújtotta Betűfaló Borbálának.

Meghányták-vetették a dolgot, s napnyugtakor a király már a palota felé baktatott hűséges lova hátán. A királyné nem győzte kívánni érkezését. Sír-dogálva elaludt a könyvkupacokon.

Azóta szent a béke köztük, s amikor királyi teendőik úgy engedik, a királyné a királlyal együtt látogat el a Birodalmi Nagykönyvtárba. Kicsik, nagyok, szegények és gazdagok, bátrak és bátortalanok még a mai napig is ott olvasgatnak Betűfaló Borbála hintaszékeiben. Ha szeretné te is felkerekedni, csak szólj a szemüveges királynak. Hátha egy szép napon téged is magával visz.